

**Dirty little secrets**

ADEMPAUZE

Leesexemplaar



ANJA FELIERS

Dirty little secrets

ADEMPAUZE

P E L C K M A N S



‘We kunnen niet weg’, zei ik tegen Claire, die plotseling naast me stond. Ik keek haar hoofdschuddend aan, alsof het nog steeds niet tot me doordrong hoe we er op zo’n korte tijd een puinhoop van konden maken.

‘Wil je dan weg?’ vroeg ze terwijl ze bij me op de reling van de boot kwam zitten. Claire stak een sigaret op en hield er me eentje uitnodigend voor. Ik schudde eerst mijn hoofd, maar nam er toen toch een aan. Ik trok aan de sigaret en staarde over het donkere water heen. Ik vroeg me af waar Tyler heen was. Was hij naar zijn hotel gevlucht om daar zijn koffers te pakken en halsoverkop Gent te verlaten? Of was hij het centrum in getrokken om de koude douche die ik hem bezorgd had weg te spoelen?

‘Ik zou wel weg willen, ja’, antwoordde ik op Claires vraag. ‘De avond is verpest, maar als ik wegga laat ik jou en Alexander in de steek. Wij hebben deze klasreünie georganiseerd. Ik ga hier niet zomaar weg terwijl de meesten van onze gasten hier nog zijn.’

‘Maar je zou wel achter Tyler aan willen gaan?’

Ik haalde mijn schouders op en schudde langzaam mijn hoofd.

‘Ik weet niet wat ik nog het beste kan doen. Heeft het zin om hem achterna te gaan nu hij zo kwaad is? Hij had verwacht dat ik met hem mee zou gaan toen hij Alexander knock-out geslagen had. Door dat niet te doen en bij jullie te blijven, heb ik zijn ego beschadigd.’

‘Verdiende hij dat dan niet? Wat hij op de dansvloer met je probeerde te doen... Dat kon echt niet, hoor, Louise.’

Ik trok aan mijn sigaret en blies de rook langzaam voor me uit.

‘Nee, dat was erover. Er ver over. Dat recht had hij niet.’

Ik staarde voor me uit en probeerde de beelden van Tyler van me af te schudden, maar dat was moeilijk. De manier waarop hij me had vastgepakt. Hoe zijn handen bezitterig over mijn lichaam waren gegaan... Hij had me betast, aangerand, voor het oog van alle aanwezigen. Ik voelde me zo vernederd... Als Alexander niet tussenbeide gekomen was... Mijn gedachten werden onderbroken door Claires verontwaardigde stem.

‘Hij behandelde je alsof je zijn persoonlijke hoer was. Hij toonde geen greintje respect voor jou. Dat zag iedereen die ook maar een klein beetje in de buurt stond.’

‘Hij had te veel gedronken. Ik had hem afgewezen op de toiletten en dan was er die dans van Alexander en mij. Hij zag wat wij voelden. Ik begrijp dat dat als een boks in zijn maag aanvoelde.’

‘Dat geeft hem niet het recht je zo openlijk te vernederen, Louise. Je moet stoppen met excuses voor hem te zoeken.’

Ik zweeg. Claire had voor een groot stuk gelijk. Waarom verdedigde ik hem nog? Wat hij had gedaan was ontoelaatbaar, maar tegelijkertijd dacht ik ook aan wat Tyler en ik vroeger gedeeld hadden en het feit dat dat gevoel na tien jaar geen contact te hebben gehad zo maar terug was gekomen, was opmerkelijk te noemen. Ze moest toch ook begrijpen dat wij samen een geschiedenis hadden. Dat Tyler teruggekomen was na al die

jaren betekende toch dat hij, net als ik, een toekomst samen wel zag zitten. Zag Claire dat niet? Of zag ik dat zelf verkeerd?

We stonden naast elkaar en keken uit over het water.

‘De avond is nog jong, Louise’, zei Claire plotseling. Ze legde een arm op mijn onderarm en keek me bezorgd aan. ‘Ik wil dit niet zo doen eindigen. Jij, ik en Alexander hebben zo naar deze reünie uitgekeken. We kunnen hier niet zomaar blijven treuren.’

Claire keek me aan, nam mijn beide armen vast en schudde me even door elkaar. Ze lachte. Ontwapenend.

Alleen zij kon dat. De lont moeiteloos uit het kruitvat trekken. Waar ik enkele minuten eerder nog gedacht had dat de hele avond verloren was, wist zij mij te overtuigen van het tegendeel. Ja, alleen Claire kon dat.

‘Wij gaan verder waar we gebleven waren voordat mister Moore de avond om zeep hielp. Hij is weg. Hij kan ons niets meer maken.’

Claire keek me opgetogen aan. Haar enthousiasme deed me glimlachen.

‘Misschien heb je gelijk’, zei ik voorzichtig. Ik keek nog eenmaal naar de weg onder de bomen die langs het kanaal liep, alsof Tyler daar opnieuw zou kunnen opduiken. Maar wilde ik dat eigenlijk wel? Wilde ik hem terug na vanavond? Nog geen twee maanden eerder zou dat antwoord onherroepelijk neen geweest zijn. Ik zou geen enkele man me zo laten behandelen. Tyler bracht echter al mijn normen en waarden aan het wankelen. En waarom? Waarom eigenlijk? Waarom kreeg hij meer respect dan welke andere man ook waar ik ooit mee gedatet had?

Om wat er vroeger tussen ons geweest was? Omdat ik

gedacht had dat wat we ooit gedeeld hadden moeiteloos zou terugkeren? Waar had ik op gehoopt?

Er lag tien jaar tussen ons in. Tien jaar waarin we gegroeid waren. Een leven hadden opgebouwd. Dromen hadden die misschien wel mijlenver van elkaar verwijderd lagen. Wat had ik eigenlijk verwacht?

‘Natuurlijk heb ik gelijk’, reageerde Claire op de twijfel die ze gehoord had in mijn woorden.

Voordat ik mijn gedachtegang kon voortzetten, voordat ik besepte wat er gebeurde, greep ze me stevig vast bij mijn arm en loodste ze me over het dek heen, de trap af, naar de buik van de boot, waar het dansfeest na ons debacle gewoon hernomen was.

Claire trok me mee door de mensenmassa naar de bar, bestelde twee cava’s en overhandigde mij er eentje.

‘Drinken’, zei ze terwijl ze met haar vinger een gebaar maakte dat ik best kon luisteren. Ik lachte en dronk gehoorzaam van de cava. Nog steeds had die een bijmaak, maar terwijl ik naar de uitgelaten mensen op de dansvloer keek, terwijl de muziek me langzaam overspoelde en me in haar greep kreeg, besepte ik weer waarom ik deze reünie zo graag had willen organiseren. We hadden alle drie een duik in het verleden willen maken, met de klasgenoten van toen, met de leerkrachten van toen. Die hadden massaal en dankbaar gereageerd. We konden deze avond nu toch niet in mineur laten eindigen?

Claire liep plotseling al dansend naar de dj en nadat ze even met hem had staan overleggen kwam ze terug.

‘Ze gaan ons favoriete nummer draaien’, zei ze lachend, terwijl haar gezicht heel dicht bij het mijne was. Ik lachte blij en dronk opnieuw van mijn cava.



Ik keek naar Claire. Hoe gemakkelijk kon zij alles van zich afschudden en zich opnieuw storten in het feestgedruis? Ik lachte en knikte goedkeurend. Ik besepte plotseling dat de rest van de nacht in mijn handen lag. Ik kon gaan mokken, ik kon gaan treuren, ik kon boos of ontgoocheld vertrekken, maar niets van dat alles zou mijn avond beter maken.

Terwijl Claire rondjes danste op de dansvloer, zich niets aantrekkend van iets of iemand, wist ik dat dat de juiste mindset was.

Toen ons nummer begon, dronk ik het glas cava in twee grote teugen leeg, plaatste het lege glas op de bar en hief mijn handen in de lucht.

*Well someone must have sent you here to save my life  
Someone must have sent you to save me tonight  
I know that in darkness I have found my light  
I know that in darkness I've been given sight  
In your loving arms I feel delight  
In your loving arms I'll be alright  
Someone must have sent you to save me tonight  
Someone must have sent you here to save my life*

*Save my life, save my life  
Save my life, save my life  
Save my life, save my life  
Save my life, save my life*

Claire glimlachte blij toen ze zag dat haar boodschap overgekomen was. Ze kwam voor me dansen terwijl ze me opvallend in de ogen keek. Een tijdlang dansten we met

elkaar, om elkaar heen. We hadden niets anders op de dansvloer nodig. De muziek deed ons drijven op het gevoel die ze teweegbracht.

Al die tijd zag ik vanuit mijn ooghoeken hoe Alexander verderop in de ruimte op een hoge kruk aan een tafeltje had plaatsgenomen. Ogenschijnlijk leek hij steeds in gesprek met klasgenoten van vroeger, maar ik voelde zijn blik op me rusten en op een vreemde en een beetje tragische manier troostte dat mij. Dat hij nog steeds hier was. Dat hij niet echt vertrokken was. Dat zijn ogen nog steeds de mijne zochten.

Wat ging er in hem om?

Dacht hij aan onze kus van gisteren?

Over zijn bezoek daarna bij mij op mijn flat?

Of dacht hij aan mijn geheim dat eerder deze avond op een pijnlijke en vernederende manier onthuld werd?

Ik kon de blik in zijn ogen niet vergeten toen hij ontdekte dat Tyler mijn minnaar was.

Claire greep me plotseling vast bij mijn middel en keek me hoofdschuddend aan.

‘Niet piekeren’, zei ze duidelijk. ‘Dansen nu! Laat het los...’

Ik knikte toen de betekenis van haar woorden tot me doordrong.

Ja, natuurlijk. Ze had gelijk.

Alles was beter dan nadenken over Tyler. Over Alexander.

De ene was vertrokken.

De andere stond plotseling met een knappe brunette van ons jaar te praten. Ik zag hoe zij zijn aandacht zocht, hoe ze subtiel naar hem lachte, hem nu en dan plagerig

aanraakte. Toch gleed zijn blik steeds opnieuw over de dansvloer. Soms rustten zijn ogen even op mij. Of dacht ik dat alleen maar? Hoopte ik erop?

Wat ging er in hem om?

Wat ging er in godsnaam in hem om?

Ik betrapte mezelf erop dat ik mijn gedachten niet kon uitschakelen. Er was te veel gebeurd en mijn hoofd tolde van de glazen cava die ik te snel had binnengekregen.

Ik keek naar Alexander op een ogenblik dat hij lief lachte naar de brunette.

Had ik het lef om op hem af te stappen en hem te vragen wat er in hem omging?

De vraag was of hij zijn gedachten met mij wilde delen.

Enkele uren eerder nog had hij gezegd dat alles tussen ons veranderd was. Niets was nog hetzelfde.

Die woorden hielden me tegen.

Ik boog voorover naar Claire.

‘Wie is zij?’ knikte ik terwijl mijn blik nog steeds op Alexander en de brunette rustte.

Claire keek om.

Ook zij boog voorover naar mij.

‘Dat is Trix’, antwoordde ze. ‘Ze volgde vroeger de richting wetenschappen. Herken je haar niet?’

Ik dacht na en schudde mijn hoofd.

‘Stoort het je?’ vroeg Claire terwijl ze me aandachtig observeerde. ‘Dat zij bij Alexander staat, bedoel ik?’

Ik haalde mijn schouders op en schudde ontwijkend mijn hoofd.

‘Zullen we nog iets te drinken halen?’ probeerde Claire me af te leiden. Ik knikte en volgde haar meteen naar de bar.

Terwijl we op onze cava's stonden te wachten, zochten mijn ogen opnieuw Alexander.

Ik dacht weer aan het moment waarop we gisteren gekust hadden. Toen we met ons tweeën alleen waren op de boot. Toen we alles klaarmaakten voor dit feest en we overrompeld werden door onze eigen gevoelens. Wat als ik toen niet gevluucht was voor de tinteling die hij in mijn lichaam veroorzaakt had?

Maar nee, ik was ijlings weggelopen. Geschrokken door wat we gevoeld hadden. Ontdaan door wat ik had laten gebeuren. Het voelde alsof ik Tyler bedroog en dat gegeven had me gedreven naar de geborgenheid van mijn eigen flat.

Maar daar wachtte me een nog grotere verrassing.

Tyler.

Alsof hij gevoeld had dat hij er moest zijn.

Hij gaf me nauwelijks de tijd om te bekomen van de verrassing dat hij er was. Eerder dan we hadden afgesproken.

Toen Tylers mond de mijne vond en hij de kleren van mijn lichaam stroopte, had ik dat laten gebeuren. De opwinding die Alexander met zijn kus had opgeroepen, pulseerde nog in mijn lijf en op de een of andere manier zocht die een weg naar buiten.

Ik sloot een tel mijn ogen en schudde mijn hoofd.

Wat als Tyler toen niet was komen opdagen?

Dan had Alexander vijf minuten later aan mijn deur gestaan en had alles er anders kunnen uitzien.

Ik slikte.

Ja, echt alles.

'Ik moet even naar het toilet', zei ik tegen Claire en voordat ze kon reageren, was ik al weg.

Ik meed oogcontact met Alexander, negeerde het feit dat Trix nu wel erg dicht tegen hem stond en wriemelde me tussen de mensen door.

Ik deed de deur van de toiletten achter me dicht. Er was niemand.

Ik herademde, liep naar de wastafel voor mij, boog voorover en leunde erop. De kou van de steen die in mijn handpalmen drong, deed me goed. Ik sloot een tel mijn ogen en ademde diep in en uit.

Ik had te veel gedronken. Het duizelde me. Ik wist dat alles wat ik voelde gekleurd was en besepte dat ik me moest herpakken.

Een geluid achter mij deed me opkijken. Toen ik mijn ogen weer opende, stond Alexander plotseling achter mij.

Geschrokken staarde ik hem via de spiegel aan. Ik probeerde zijn blik te peilen, maar dat leek een onmogelijke opgave.

Hij zette plotseling twee stappen dichterbij en kwam vlak achter mij staan. Onze ogen bleven haken aan elkaar via de spiegel. Het voelde aan als een test: wie zou als eerste zijn blik neerslaan?

Toen ik voelde hoe hij zijn onderlichaam tegen het mijne duwde, snakte ik naar adem.

‘Alexander’, fluisterde ik zacht, maar duidelijk hoorbaar. ‘Wat doe je? Wat wil je?’

Iets in zijn blik verzachtte voordat hij zijn woorden uitsprak.

Hij glimlachte zoals alleen hij dat kon.

‘Moet je dat nog vragen, Louise?’ zei hij toen zacht.

Zijn blik versmolt met de mijne.

Alexander bleef achter mij staan. Ik hapte onbewust

naar adem toen hij zijn rechterarm om mijn middel drapeerde.

‘Ik dacht dat het duidelijk was wat ik wilde. Ik dacht ook dat het duidelijk was wat jij wilde...’

Zijn stem klonk zacht, maar toch pikte ik de spanning op in ieder woord dat hij uitsprak.

‘Gisterenmiddag toen we alles klaarzetten... die kus. Onze kus... Ik dacht dat jij hetzelfde voelde als ik. Ik dacht dat die kus duidelijk was. Dat hij mij vertelde dat je hetzelfde voelde voor mij als ik voor jou.’

Ik slikte en keek Alexander in alle eerlijkheid aan.

‘Dat was ook zo, Alexander. Mijn gevoel verraste mij, maar het was wel een eerlijk gevoel. Wat je zag bij mij, wat je voelde bij mij, was oprecht.’

Alexander glimlachte. Er hing iets triests in zijn mondhoeken.

‘Toen je wegvluchtte, begreep ik het eerst niet. Ik wist niet wat er in je omging. Ik dacht dat ik je verrast had. Dat je niet wist hoe te reageren omdat we al zo lang bevriend zijn. Omdat ik dacht dat je bang was dat het onze relatie voor altijd veranderd zou hebben, maar ik wist wat ik gevoeld had en ik was ervan overtuigd dat jij hetzelfde ervaren had. Daarom dat ik je gevolgd ben, Louise. Om je te laten zien dat alles wat ik voelde echt was.’

Ik slikte.

Ik hoorde een ‘maar’ aankomen.

‘Het spijt me’, zei ik voordat hij verder kon gaan. ‘Het spijt me echt. Dat moet je geloven...’

Alexander snuffte zacht en schudde zijn hoofd.

‘Ik had nooit kunnen vermoeden dat je niet alleen was. Dat hij bij je was. Je grote liefde. Ik wist toen niet wie hij was. Ik had geen flauw idee.’

Ik slikte en keek Alexander alleen maar aan. Zwijgend. Omdat ik wilde weten hoe dit verder zou verlopen.

‘Toen ik vandaag zag dat het over Tyler Moore ging, was het alsof iemand me in mijn maag sloeg. Ik heb het nooit doorgehad. Niet vroeger. Niet nu. Ik wist niet dat jij... met hem... Onze leraar van vroeger?’

Alexander zweeg. Hij kreeg de woorden niet over zijn lippen.

‘Ik had het moeten weten, Louise’, zei hij toen. ‘Jij had dit nooit voor mij mogen verzwijgen. Ik begrijp niet waarom jij dit zo lang, uitgerekend voor mij, verborgen hield. Jij en ik. Hoelang zijn wij al vrienden van elkaar? Bijna een leven lang? En dan verzwijg je dit voor mij? Hoe kan het dat je deze kerel meer vertrouwt dan mij?’

Alexanders hand reikte over mijn schouder heen en plukte een lokje haar uit mijn gezicht. Het gebaar bracht een zinding in mijn lichaam teweeg.

‘En weet je wat zo tragisch is, Louise? Ook hij heeft de chemie die tussen jou en mij hing gevoeld. Hij was hier. Jij wist dat. Jij wist dat hij toekeek toen we de openingsdans van deze reünie hielden, maar toch kon je niet verbergen wat je voelde. Dat heeft hij ook gezien en kon hij niet verkroppen. Dat hij uiteindelijk verkeerd reageerde en jou wegjoeg met zijn agressie... Ik hoop dat dat voor jou een eyeopener was.’

Ik keek Alexander in de spiegel aan. Iets in zijn woorden deed me reageren.

‘Maar jij liet je ook weggagen, Alexander’, zei ik zacht maar nadrukkelijk.

‘Het geheim kwam op de verkeerde plek uit, maar je kunt niet zeggen dat ik jou daar bewust pijn mee heb willen doen.’

Alexander schudde zijn hoofd.

‘Ik vind het vooral erg dat je me niet vertrouwde, Louise. Dit was een shock voor mij. Echt een shock.’

Alexander draaide me plotseling om. Hij deed het zacht maar overtuigend en terwijl we dicht tegenover elkaar stonden, drukte hij zijn onderlichaam tegen het mijne aan.

‘Je bent me zoveel waard, Louise’, zei hij plotseling. Er brak iets in zijn stem. ‘Zo verschrikkelijk veel.’

Toen hij zijn hoofd plotseling naar mij boog en hij zijn mond zacht op de mijne bracht, reageerde ik impulsief. Ik liet hem begaan. Liet het gevoel dat hij over me heen bracht toe. Ik sloot mijn ogen en voelde hoe zijn tong langzaam en overtuigend mijn lippen bespeelde. Wat ik voelde, was goed. De sensatie die zijn kus opriep, bracht me van mijn stuk. Hij legde zijn armen rond mijn lichaam terwijl hij me steviger tegen de wastafel aandrukte.

Ik beantwoordde zijn kus. Mijn lippen op de zijne. Mijn armen rond zijn lichaam. Het antwoord dat hij zocht wilde ik hem zo graag geven. Zo onmetelijk graag.

Toen stopte hij even plotseling als hij begonnen was. Hij keek me aan.

Ik voelde hoe hij aarzelend zijn armen van mijn lichaam liet vallen. Ik zag hoe de twijfel in zijn ogen verscheen. Alsof hij zich plotseling weer bewust werd van wat er vanavond gebeurd was.

‘Alles is veranderd’, had hij gezegd en ik zag aan de blik in zijn ogen dat hij dat niet zomaar naast zich neer kon leggen.

Toen hij een stap achteruit deed, keek ik hem hoofdschuddend aan.



‘Alexander’, fluisterde ik wanhopig.

Ook hij schudde zijn hoofd. De pijn was zichtbaar in zijn hele houding, toen hij zich langzaam omdraaide, de deur opende en naar buiten liep.

Ik slikte terwijl de tranen in mijn ogen sprongen.

Ik keek naar de gesloten deur en sloeg mijn hand voor mijn mond.

Hij was weg en ik besepte maar al te goed dat hij niet meer zou terugkomen.

Ik had iets kapotgemaakt.

Iets dat kostbaar was.

Onbetaalbaar zelfs.

Dat besepte ik plotseling.

Toen de deur opnieuw opengeslagen werd, hield ik even mijn adem in.

Claire keek me verhit aan. In haar handen hield ze twee glazen cava.

Ze las ogenblikkelijk de teleurstelling op mijn gezicht en schudde haar hoofd.

‘Laat me raden’, zei ze schamper. ‘Ik kwam hem net tegen in de gang. Hij is het er zeker nog even in komen wrijven?’

Ik slikte terwijl de tranen nu toch over mijn wangen gleden.

‘Kom op, meid’, suste ze terwijl ze een glas cava in mijn hand drukte. Ik liet het gewillig toe.

‘Hij walgt van me’, snuften ik terwijl ik van mijn glas dronk. Ik voelde hoe zuur zich in mijn keel verzamelde. Ik had echt al te veel gedronken. Veel te veel. Maar tegelijkertijd niet genoeg.

‘Iedereen walgt van me’, hoorde ik. ‘Tyler wil niets meer

van me weten. Alexander kan me niet aankijken. De hele boot weet van mijn affaire met mijn leraar Engels. Vroeger. En nu.'

Ik schudde mijn hoofd terwijl Claire haar glas cava leegdronk.

'Hoe kan deze avond zo mislopen? Op alle vlakken! Echt op alle vlakken!'

'Je mag niet zo streng zijn voor jezelf', suste Claire. 'Uiteindelijk ben je die twee niets verschuldigd. Tyler wilde zo graag jouw *dirty little secret* zijn, wel, dan moet hij daar de gevolgen maar van dragen. Dit geheim moest ooit eens uitkomen, Louise. Dat weet je toch zelf wel?'

'Ja, dat weet ik wel, maar ik had het Alexander graag zelf verteld. Uiterekend hij wilde mij redden op de dansvloer toen Tyler handtastelijk werd. Hij had niet in de gaten dat Tyler en ik iets deelden.'

Claire ging op de wastafel zitten en keek me grijnzend aan.

'Het is me nog altijd niet erg duidelijk wat jullie precies delen, Louise? Ik weet dat hij goed is in seks, maar daarbuiten... Wat betekent hij nu echt voor je?'

Ik schudde mijn hoofd en dronk opnieuw van mijn glas cava omdat ik geen zinnig antwoord wist uit te brengen.

Toen Claire begreep dat ik haar vraag niet ging beantwoorden, ging ze verder.

'En van Alexander zou ik niet wakker liggen. Wat hij ook voor je voelde, het was snel voorbij. Hij liep net recht in de armen van Trix.'

Ik zuchtte en dronk mijn glas leeg terwijl ik het zuur in mijn keel probeerde weg te slikken.

‘Ik ben dronken’, concludeerde ik, terwijl ik me van de wastafel losmaakte en twee stappen zette.

‘Ik ga terug naar de dansvloer. Kom je ook?’

Claire keek me nogmaals aan. De bezorgdheid zat nog steeds in haar blik.

We verlieten de toiletten en op wankelende stappen liep ik achter Claire aan naar de dansvloer. Ik zag hoe Alexander steeds inniger met Trix stond te keuvelen, maar ik schoof het ver van me af.

Claire verjoeg mijn gedachten door een stevig ritme op de dansvloer in te zetten. Als geen ander zag ze, wist ze, pikte ze op wat ik nodig had en daar was ik haar dankbaar voor. Ze wist dat de muizenissen in mijn hoofd verdreven moesten worden en dansen was daar het ultieme middel voor. Ik dronk in twee grote teugen mijn volgende glas cava leeg. Ik had drank nodig om weer volledig te kunnen ontspannen. Ik wilde niet nadenken. Niet vannacht, nadat er al zoveel gebeurd was. Ik wilde feesten en ondergaan. Mijn hart de beslissingen laten nemen die ik anders net niet zou maken. Ik besepte dat ik moest relaxen, alleen dan kwam de echte Louise tot leven. Ik wilde niet weer alles kapot denken.

Ik besepte dat het tijd werd voor een adempauze van alle mannen in mijn leven. Niet omdat ik niet om hen gaf, maar het was belangrijk dat ik uitzocht wat ik verder met mijn leven wou en dat zou alleen maar lukken als ik cold turkey ging wat mannen betrof. En met mannen bedoelde ik alle mannen.

Het viel me plotseling op dat ook Alexander de dansvloer had opgezocht. Dicht tegen hem aan danste Trix. Ze zocht oogcontact met mij en Claire en kwam dicht in onze

buurt dansen. Het viel me op hoe ze haar lichaam subtiel tegen Alexanders lichaam drong. Ik zag dat Alexander het toeliet. Ik zag hoe hij naar haar keek. Een blik die alleen maar eerlijk en lief was. Een blik die me pijn deed tot in het diepst van mijn ziel.

Ik slikte en zocht mijn toevlucht tot Claire. Ik wist niet of ze gezien had wat ik gezien had, maar als dat zo was, liet ze er weinig van blijken.

Ze nam mijn hand vast en trok me naar zich toe. Toen ze haar armen op mijn schouders legde, omarmde ik haar. De warmte van haar lichaam en de geur die zo herkenbaar was, deden mij mijn ogen sluiten.

‘Het komt goed’, suste ze. ‘Het komt allemaal goed. Straks ga je lekker met mij mee naar huis. Daar ben je op de juiste plaats. Samen met mij.’

Ik sloot mijn ogen en besepte dat dat het enige was wat ik nog wilde.

Even geen Tyler.

Even geen Alexander.

Even alleen maar ik. En hoe dat verder moest, zou ik later wel zien.



Het geluid dat ik hoorde deed me even mijn ogen openen. De duisternis die in de kamer hing voelde goed aan. Toch wist ik dat de dag al begonnen was. De streepjes licht die een weg naar binnen zochten, deden me mijn ogen opnieuw sluiten. Het drukkende gevoel in mijn hoofd maakte de herinnering aan de vorige avond, aan de afgelopen nacht, weer levendig. Zonder dat ik het kon verhinderen trokken de beelden weer aan mijn ogen voorbij. ‘Nee’, kreunde ik moeizaam en ik trok het laken dat rond mijn naakte lichaam zat halsstarrig over mijn hoofd.

Ik wilde negeren wat geweest was.

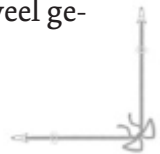
Ik wilde niet erkennen dat wat een fantastische avond had moeten zijn, op alle vlakken was geëindigd in een fiasco.

De geluiden die steeds opnieuw zachtjes maar duidelijk op de achtergrond aanwezig waren, deden mij beseffen waar ik was.

Het bed waarin ik lag was geen vreemd bed, maar het was niet het mijne.

De kamer waarin ik lag was vertrouwd, maar niet op de wijze waarin ik er de nacht had doorgebracht.

Een mond op de mijne. Lippen die vastberaden hun weg over mijn lichaam zochten. Zachte handen die mijn borsten zochten, aftastten, voor het eerst verkenden. Gekreun dat me opgewonden had. Het transpireren van onze huiden tegen elkaar aan. Ondanks het feit dat ik veel ge-





dronken had, meer dan goed voor me was, waren de beelden in mijn hoofd ongenueanceerd.

Het was een kennismaking geweest die ik niet verwacht had. Waarvan ik me afgevraagd had of het wel goed was wat we deden. Of dit onze relatie niet zou ondermijnen...

De drank deed mij echter sneller en intuïtiever handelen dan ik van mezelf gewoon was. Ik wist alleen dat het gevoel dat Tyler bij me achtergelaten had meer pijn deed dan ik verwacht had.

De avond had een pijnlijke afdruk in mijn herinneringen geslagen. De beelden van de dagen die eraan voorafgingen, smaakten bitter.

Hoe kon het dat ik Alexander gekust had? Waar was dat gevoel vandaan gekomen? Alexander, die al sinds mijn verste herinneringen in mijn leven was en die ik altijd vanzelfsprekend had gevonden.


Nee, niet vanzelfsprekend. Ik had hem altijd gekoesterd. Omdat hij er altijd voor mij was. Als vriend. En ik voor hem. Als vriendin, maar meer dan dat was er nooit geweest. Of zo dacht ik toch.

Tot eergisteren, toen op een onbewaakt en intiem moment onze lippen elkaar gevonden hadden. We hadden toegegeven aan de gevoelens die ons overspoeld hadden en als ik eraan terugdacht, brachten ze opnieuw een vreemd gevoel in mijn onderlichaam teweeg. Wat was er gebeurd? Zo onverwacht. Tussen ons.

Ik was daarna uit zijn armen gevlucht. Bang om me in iets te storten waarvan ik het vervolg niet kende. De timing kon immers niet slechter uitgekomen zijn.

Ik had Tyler terug in mijn leven en dat alleen al was een droom die uitgekomen was. Tyler, naar wie ik al die





tijd verlangd had. Die me na al die jaren nog steeds deed trillen op mijn benen.

Maar op de avond die het hoogtepunt moest worden van wat Alexander, Claire en ik in elkaar gestoken hadden, was alles faliekant misgelopen.

Ik sloot mijn ogen en kreunde zachtjes.

Toen Tyler ontdekt had dat er iets speelde tussen Alexander en mij, had hij zich van zijn lelijkste kant laten zien.

Daarna was hij vertrokken.

Zonder mij.

Ik kon zijn vertrek niet verkroppen. Ik kon de harde woorden van Alexander niet vergeten.

Ik wilde de pijn van de hele avond compenseren en dat had ik ook gedaan.

Ruimschoots.

Met alles wat me aangeboden werd.

En nu pas, terwijl ik in dit bed langzaam wakker werd, besepte ik wat ik gedaan had en dat er waarschijnlijk geen weg meer terug was.

Nu pas drong het tot me door dat het geluid dat ik al die tijd hoorde het geluid was van stromend water. Ik opende mijn ogen opnieuw.

Opnieuw zag ik Tyler voor mij en schudde mijn hoofd ontkennend.

Rusteloosheid overspoelde me. Ik kon niet meer blijven liggen en richtte me op.

Ik keek naar mijn telefoon, die op het nachtkastje lag, en pakte hem resoluut vast.

Zonder te aarzelen zocht ik Tylers nummer op, maar voordat ook maar één beltoon weerklonk, werd de verbinding al verbroken.



Ik hield de telefoon van me af en staarde er verbaasd naar.

Ongeduldig en zenuwachtig herhaalde ik mijn handeling, maar opnieuw werd de verbinding onmiddellijk verbroken.

‘Fuck’, zei ik zacht. En opnieuw, luider dit keer: ‘Fuck!’

Ik ging meer rechtop zitten en zocht mijn Facebook-app.

Toen ik die opende en ik Tylers naam opzocht om hem een bericht te sturen, leek het alsof er kortsluiting in mijn hersenen ontstond.

Tylers naam was niet meer te vinden. Zijn profiel was verdwenen.

Ik staarde sprakeloos naar het kleine scherm en wist dat wat ik zou doen niets zou uitmaken.

Met trillende vingers gaf ik zijn naam opnieuw in, maar opnieuw was het vergeefs.

Ontzet staarde ik voor mij uit. Ik kon het niet geloven.

Tyler had me geblokkeerd. Hij had alle manieren om contact met hem te zoeken verbroken.

Genadeloos.

Had ik alles verpest?

Was alles wat we gedeeld hadden in zijn ogen voorgoed voorbij? Dat idee benam me de adem.

Wat had ik in godsnaam gedaan? Waarom was ik niet achter hem aan gegaan toen hij vroeg om met hem mee te gaan? Wat had ik willen bewijzen door bij Claire en Alexander te blijven?

Ik hoorde plotseling mijn naam weerklinken.

Ik keek op en voelde hoe mijn maag samentrok.

Wat moest ik doen? Twijfel overspoelde me. Ik kon





onmogelijk de stem negeren. Ik moest uit bed, in actie komen en me opnieuw aan de wereld vertonen.

Toen ik mijn naam even later nogmaals hoorde, stond ik op. Ik sloeg het laken rond mijn lichaam en gooid mijn telefoon verslagen op mijn hoofdkussen. Met het laken rond mij gewikkeld verliet ik de duistere kamer. Terwijl ik op de gang stond en naar de deur van de badkamer keek, aarzelde ik even.

Ik kon alles wat vannacht tussen ons gebeurd was negeren en het appartement verlaten zonder meer. Het zou een vlucht zijn, maar dat was niet erg. Misschien was dat wel juist de boodschap die ik moest geven.

Toen schudde ik mijn hoofd.

Nee, dat kon ik niet maken.

Ik liep naar de badkamerdeur en duwde die verder open.

De warme wasem van de douche sloeg in mijn gezicht.

Toen ze geluid opmerkte, draaide ze zich om in de douche.

Claire glimlachte lief toen ze me zag.

‘Ik dacht al dat ik iets hoorde’, zei ze terwijl ze me aankweek.

Ik zag haar naakte lichaam dat glansde door het water dat over haar heen spoelde.

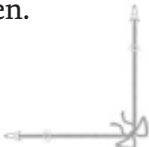

Ik dacht aan vannacht en opnieuw overspoelden de beelden me.


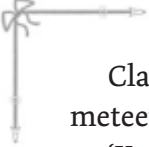
Haar huid tegen de mijne.

Haar handen over mijn lichaam.

Haar mond op de mijne.

Nee, het was geen vreemde droom. Claire en ik hadden vannacht wel degelijk de liefde met elkaar bedreven.





Claire keek me onderzoekend aan, maar toen ik niet meteen iets zei, knikte ze me zelfverzekerd toe.

‘Kom’, zei ze alleen maar terwijl ze haar hand uitnodigend naar mij uitstak.

‘Ik heb op je gewacht, Louise. Kom je erbij?’

Ik keek naar de glazen douchedeur die ze uitnodigend voor me openhield en terwijl haar blik geduldig op mij rustte, wist ik even niet meer wat te doen.

De afgelopen nacht trok voorbij in mijn hoofd en ik aarzelde of de volgende logische stap ook de meest verstandige was.

Ik dacht aan Tyler. Aan het geblokkeerde nummer, aan zijn verdwenen Facebookaccount.

Ik keek naar Claires uitgestoken hand. Het schuim druppelde langzaam van haar arm terwijl ze me glimlachend aankeek.

Toen schudde ik mijn hoofd.

‘Nee’, zei ik. Het was het eerste woord dat ik hardop uitsprak sinds onze nacht. Ik verdreef de beelden van vannacht uit mijn hoofd.

‘Nee, Claire’, herhaalde ik toen ik zag hoe haar glimlach verdween en ze mij aarzelend aankeek.

Ik trok het laken op, draaide me om en liep haastig terug naar de slaapkamer.

Terwijl ik hoorde hoe Claire mijn naam riep, liet ik het laken op de grond vallen. Ik zocht mijn slipje, mijn jurk... Terwijl ik die van de grond raapte en onhandig aantrok, zag ik weer voor me hoe Claire ze vannacht van mijn lichaam gerukt had. Hongerig. Gulzig. Alsof ze zich onmogelijk nog bedwingen kon.

‘Fuck’, zei ik hardop en ik schudde mijn hoofd toen ik besepte wat we in gang hadden gezet. Ik vloekte steeds opnieuw binnensmonds als ik dacht aan de vorige avond. Alles was misgelopen. Echt álles. Het ene dominosteentje dat gevallen was, had de andere ongenadig aangetikt en er was niets dat dat had kunnen tegenhouden.

Tyler.

Alexander.